

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 71.579/1
van 22 juni 2022

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot uitvoering
van het decreet van 14 januari 2022 over maatwerk bij
individuele inschakeling’

Op 24 mei 2022 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Economie, Innovatie, Werk, Sociale Economie en Landbouw verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot uitvoering van het decreet van 14 januari 2022 over maatwerk bij individuele inschakeling’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 16 juni 2022. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wouter PAS en Inge VOS, staatsraden, Michel TISON en Johan PUT, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Jonas RIEMSLAGH, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 22 juni 2022.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich beperkt tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot het uitvoeren van het decreet van 14 januari 2022 ‘over maatwerk bij individuele inschakeling’ (hierna: het decreet).

Het ontwerp heeft onder meer betrekking op de indicering en de evaluatie van personen met een arbeidsbeperking en bevat een aantal werkondersteunende maatregelen voor werkgevers en zelfstandigen. Voorts worden de heroverweging van de vaststelling en de evaluatie van de behoefte geregeld.

3.1. De ontworpen regeling vindt in beginsel rechtsgrond in de decretale bepalingen waarnaar wordt verwezen in de rubriek “Rechtsgronden” in de aanhef van het ontwerp. Niettemin moet daaromtrent nog het hiernavolgende worden opgemerkt.¹

3.2. Met betrekking tot sommige van de bepalingen waarnaar in de aanhef van het ontwerp wordt verwezen, valt niet in te zien op welke wijze deze de ontworpen regeling tot rechtsgrond strekken. Dit is het geval voor de artikelen 19, vierde lid, 21, tweede lid, en 23, tweede lid, van het decreet.

3.3. Voor een beperkt aantal bepalingen van het ontwerp is de rechtsgrond problematisch.

3.3.1. Artikel 11 van het ontwerp sluit werkgevers uit van werkondersteunende maatregelen als het gaat om tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst van bepaalde tijd die de looptijd van 24 uur niet overschrijdt. De gemachtigde wijst als rechtsgrond voor deze bepaling de in artikel 16, derde lid, 1°, en artikel 19, zesde lid, 1°, van het decreet vervatte opdracht aan de Vlaamse Regering aan om “de procedure voor (...) de toekenning” van de betrokken premie te bepalen en verklaart daarbij het volgende:

“Bij een arbeidsovereenkomst van 24u is het praktisch onmogelijk om de nodige afspraken te maken voor tewerkstelling van [een] persoon met een arbeidsbeperking”.

Aangezien de voornoemde opdrachten aan de Vlaamse Regering enkel de procedure voor de toekenning betreffen bieden zij geen dienstige rechtsgrond. Voor zover een arbeidsovereenkomst van minder dan 24 uur werkelijk niet verenigbaar is met de werkondersteunende maatregelen, zou rechtsgrond kunnen worden gevonden in de algemene

¹ Het onderzoek van de gevarieerde rechtsgrond van het ontwerp werd vergemakkelijkt door de gedetailleerde rechtsgrondtabel die door de gemachtigde aan de Raad van State werd meegedeeld.

uitvoeringsbevoegdheid die de Vlaamse Regering put uit artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, gelezen in samenhang met bepalingen van het decreet waaruit die onverenigbaarheid volgt. Voor de begeleidingspremie zou het om de artikelen 19 en 21 tot 24 van het decreet kunnen gaan, die de vereiste begeleiding op de werkvloer betreffen. Het ligt evenwel niet voor de hand om dergelijke bepalingen te identificeren wat de loonpremie betreft. Wat dit laatste aspect betreft, lijkt de rechtsgrond derhalve problematisch.

3.3.2. Artikel 13 van het ontwerp bevat voorwaarden ten aanzien van specifieke categorieën van werkgevers en dit “[t]er uitvoering van artikel 15, derde lid, van het decreet van 14 januari 2022”. Deze bepaling van het ontwerp geldt echter ten aanzien van beide categorieën van werkondersteunende maatregelen voor werkgevers, namelijk zowel ten aanzien van de loonpremie als ten aanzien van de begeleidingspremie.

Artikel 15 van het decreet maakt deel uit van hoofdstuk 4, afdeling 2 ‘Loonpremie’ en het derde lid van die bepaling machtigt de Vlaamse Regering “bijkomende voorwaarden [te] bepalen voor de toekenning van een loonpremie voor werkgevers die de volgende categorieën werknemers tewerkstellen (...)”.

Gevraagd hoe die bepaling rechtsgrond kan bieden voor zover artikel 13 van het ontwerp ook betrekking heeft op de begeleidingspremie, verwees de gemachtigde naar artikel 11, tweede lid, van het decreet, dat luidt:

“De vaststelling van de behoefte van de loonpremie, vermeld in afdeling 2, en de begeleiding op de werkvloer voor de persoon met een arbeidsbeperking, vermeld in afdeling 3, is ondeelbaar voor de werkgever.”

Die bepaling lijkt te verbieden dat de werkgever ervoor zou kiezen om voor eenzelfde werknemer enkel beroep te doen op de loonpremie *of* de begeleidingspremie, maar doet geen afbreuk aan het feit dat het toepassingsgebied van artikel 15, derde lid, van het decreet beperkt is tot de loonpremie. Voor zover de “werkondersteunende maatregelen” waarvan sprake is in de inleidende zin van artikel 13 van het ontwerp ook de begeleidingspremie betreffen, ontbreekt het die bepaling dus aan een rechtsgrond.

3.3.3. Artikel 14, eerste lid, van het ontwerp, bevat een opsomming van maatregelen waarmee de werkgever “de werkondersteunende maatregelen voor dezelfde werknemer met een arbeidsbeperking als vermeld in dit besluit” niet mag combineren.

Artikel 18 van het decreet biedt hiervoor geen afdoende rechtsgrond, aangezien die bepaling enkel betrekking heeft op de loonpremie, terwijl artikel 14 van het ontwerp alle werkondersteunende maatregelen betreft, en op grond van die bepaling de tegemoetkomingen “in mindering gebracht worden van de loonpremie”, terwijl artikel 14 van het ontwerp de combinatie volledig uitsluit.

Weliswaar bepaalt artikel 6 van het decreet het volgende:

“De steun is niet cumuleerbaar met de-minimissteun en andere staatssteun voor dezelfde kosten die in aanmerking komen, als die cumulatie ertoe zou leiden dat de steunintensiteit hoger uitkomt dan de percentages van steunintensiteiten, vermeld in artikel 8.”

Deze bepaling biedt, gelezen in samenhang met de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, rechtsgrond voor het uitsluiten van de combinatie van bepaalde steun, maar enkel in zoverre het gaat om “de-minimissteun en andere staatssteun voor dezelfde kosten die in aanmerking komen” en “die cumulatie ertoe zou leiden dat de steunintensiteit hoger uitkomt dan de percentages van steunintensiteiten, vermeld in artikel 8”.

Aangezien het decreet geen algemene machtiging of anti-cumulbepaling bevat, is er slechts een afdoende rechtsgrond voor artikel 14, eerste lid, in zoverre de opgesomde elementen in de zo-even aangehaalde decreetsbepaling kunnen worden ingepast. De afdeling Wetgeving beschikt niet over de vereiste gegevens om te beoordelen of zulks effectief het geval is.

3.4. Daarnaast bevat het ontwerp een aantal bepalingen die weliswaar geen rechtsgrond vinden in een uitdrukkelijke machtigingsbepaling in het decreet, maar waarvoor niettemin uit de samenhang tussen de reeds genoemde algemene bevoegdheid van de Vlaamse Regering om de decreten uit te voeren en bepaalde artikelen van het decreet een rechtsgrond valt af te leiden.

3.4.1. Artikel 3, eerste lid, van het ontwerp, bepaalt dat de VDAB “de behoefte aan werkondersteunende maatregelen vast[stelt] voor een duurtijd van maximaal twee jaar of voor een duurtijd van vijf jaar die begint vanaf de datum van de vaststelling van de behoefte op basis van het attest of het indicerende arbeidsonderzoek, vermeld in artikel 2, derde lid, 1° en 2°”. Artikel 32, eerste lid, van het decreet bepaalt dat de VDAB “de behoefte aan en de duurtijd van werkondersteunende maatregelen” vaststelt van de betrokken personen.

Gevraagd naar de decretale grondslag van artikel 3, eerste lid, van het ontwerp, verwijst de gemachtigde naar artikel 12, § 1, tweede lid, van het decreet, op grond waarvan de Vlaamse Regering “de duurtijd van de toekenning van de werkondersteunende maatregelen” bepaalt. Gelet op het onderscheid tussen, enerzijds, de vaststelling van de behoefte aan werkondersteunende maatregelen door de VDAB en, anderzijds, de eigenlijke toekenning van dergelijke maatregelen, biedt die bepaling echter geen voldoende rechtsgrond voor de vaststelling van de maximumtermijnen. Daarvoor moet daarentegen rechtsgrond worden gezocht in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, vervat in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met artikel 32 van het decreet.

Hetzelfde geldt voor artikel 3, tweede lid, van het ontwerp, dat in essentie neerkomt op een procedureregeling met betrekking tot de in artikel 32 van het decreet bedoelde vaststelling door de VDAB.

3.4.2. Artikel 10 van het ontwerp bevat een verplichting in hoofde van de werkgever om het departement op de hoogte te brengen van bepaalde wijzigingen en regelt de automatische herberekening van de werkondersteunende maatregelen bij wijzigingen in de aangifte bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid. Anders dan de gemachtigde suggereert kan deze bepaling niet worden beschouwd als een procedureregeling inzake de uitbetaling, ook al zullen er wellicht gevolgen voor de uitbetaling zijn. Een dienstige rechtsgrond kan evenwel worden gevonden in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met de bepalingen van het decreet die de subsidievoorwaarden en “het bedrag en de aard van de toe kennen subsidie” betreffen.

3.4.3. Artikel 12 van het ontwerp heeft betrekking op het vereiste inzake de transparante communicatie over het gebruik van werkondersteunende maatregelen met de betrokken werknemer. Ook deze verplichting kan, anders dan de gemachtigde verklaart,² niet worden beschouwd als een procedureregeling inzake de toekenning van de premies. Rechtsgrond kan worden gevonden in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met artikel 11 van het decreet, waarin het principe van het recht op werkondersteunende maatregelen vervat ligt.

3.4.4. Artikel 18 van het ontwerp vindt rechtsgrond in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met artikel 12, § 3, van het decreet.

3.4.5. Artikel 25, eerste lid, van het ontwerp vormt, zoals de gemachtigde bevestigde, een concretisering van artikel 25, eerste lid, van het decreet, waarin wordt bepaald dat de werkgever verantwoordelijk is voor de goede uitvoering van de begeleiding op de werkvloer. Daarvoor moet bijgevolg rechtsgrond worden gezocht in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met die decretale bepaling.

3.4.6. Artikel 27, eerste lid, van het ontwerp, lijkt geen rechtsgrond te vinden in de artikelen 23 en 24 van het decreet van 14 januari 2022, die ter zake in de rechtsgrondtabel worden vermeld. De machtigingen aan de Vlaamse Regering in die bepalingen betreffen respectievelijk immers enkel de “kwalificatie- of de competentievereisten voor de gekwalificeerde begeleider” en de “voorwaarden voor de collega-coach”, terwijl artikel 27, eerste lid, van het ontwerp, de bereikbaarheid van, de beschikbaarheid van en de frequentie van de opvolging door de gekwalificeerde begeleider betreft.

Hieromtrent om nadere toelichting verzocht, verklaarde de gemachtigde het volgende:

² De gemachtigde verklaarde over de kwalificatie als een aspect van de toekenning het volgende: “Om de premies op een goede manier te kunnen inzetten om duurzame tewerkstelling te realiseren is het belangrijk dat er duidelijke afspraken tussen werkgever en werknemer worden gemaakt, en in het geval van tewerkstelling via een uitzendkantoor ook met de werkgever-gebruiker (vaak de plaats van tewerkstelling). Werknemer ondertekent aanvraag van de werkgever bij dept WSE en ontvangt elke beslissing.” Het nut van de betrokken bepaling maakt er evenwel nog geen element van de procedure inzake de toekenning van. Bovendien wordt de ondertekening door de werknemer enkel vermeld in artikel 23, § 3, van het ontwerp, met betrekking tot het “ondersteuningsplan”.

“Artikel 21, eerste lid, 1° en 2°: praktijkgerichte begeleiding en coaching houdt ook een aantal voorwaarden naar bereikbaarheid en beschikbaarheid op de werkvloer in.”

Die zienswijze kan worden bijgetreden, maar aangezien de decreetgever op dat punt in geen machtiging aan de Vlaamse Regering heeft voorzien, moet die bepaling worden gelezen in samenhang met de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering.

3.4.7. De artikelen 65 en 66 van het ontwerp hebben betrekking op de inpassing van de ondersteuningspremie voor zelfstandigen in de Europese staatssteunreglementering.

Onder voorbehoud van hetgeen hierna wordt opgemerkt met betrekking tot de staatssteunreglementering (zie randnummers 7.1 tot 7.4), vinden deze bepalingen rechtsgrond in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met artikel 6 van het decreet, zij het onder hetzelfde voorbehoud zoals geformuleerd onder randnummer 3.3.3.

3.4.8. Artikel 68 bepaalt dat de werkondersteunende maatregelen worden toegekend binnen de perken van de jaarlijks beschikbare begrotingskredieten.

Onder voorbehoud van hetgeen hierna wordt opgemerkt over deze bepaling (zie randnummer 17) kan daarvoor rechtsgrond worden gevonden in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met de decretale bepalingen die aan de respectievelijke werkondersteunende maatregelen ten grondslag liggen. Daarbij valt te denken aan artikel 15, tweede lid, artikel 19, tweede lid, en artikel 27, eerste lid, van het decreet.

3.4.9. Voor de artikelen 73 tot 75 van het ontwerp, die ertoe strekken om in het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juli 2008 ‘betreffende de professionele integratie van personen met een arbeidshandicap’ de onderdelen met betrekking tot de Vlaamse Ondersteuningspremie te schrappen, wordt rechtsgrond gevonden in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met artikel 83 van het decreet. Deze laatste bepaling heft immers de decretale grondslag van de Vlaamse Ondersteuningspremie op.

VORMVEREISTEN

4. Het ontwerp bevat bepalingen die verband houden met de verwerking van persoonsgegevens.

Bij de adviesaanvraag is advies nr. 2022/039 gevoegd dat de Vlaamse toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens op 19 april 2022 over het ontwerp heeft uitgebracht. Zoals de Raad van State, afdeling Wetgeving, reeds in tal van adviezen heeft opgemerkt, dient met betrekking tot die bepalingen niet enkel het advies te worden ingewonnen van de Vlaamse toezichtcommissie, maar ook het advies van de (federale) Gegevensbeschermingsautoriteit bedoeld in de wet van 3 december 2017 ‘tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’. Het is immers die autoriteit die belast is met het toezicht op de naleving van de ‘algemene’ regels inzake de verwerking van persoonsgegevens, met inbegrip van de algemene regels die de federale overheid ter uitvoering van de algemene verordening

gegevensbescherming³ heeft vastgesteld. Daaronder valt ook de bevoegdheid om, wat die regels betreft, advies te geven teneinde te voldoen aan de adviesverplichting waarin artikel 36, lid 4, van de algemene verordening gegevensbescherming, gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 van die verordening, voorziet.⁴

5. Voor zover niet voldaan is aan de voorwaarden van de algemene groepsvrijstellingsverordening (zie randnummer 7) zullen het ontwerp, of gedeelten daarvan, alsnog voorafgaandelijk moeten worden aangemeld bij de Europese Commissie overeenkomstig artikel 108, lid 3, van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie.

ALGEMENE OPMERKINGEN

6. Het ontwerp moet nog worden vervolledigd met een bepaling waarbij het decreet in werking wordt gesteld.⁵ Dergelijke bepaling is noodzakelijk omdat de ontworpen regeling rechtsgrond vindt in diverse bepalingen van het decreet in kwestie.

7.1. Uit hoofdstuk 2 van het decreet valt de bedoeling af te leiden dat de toekenning van de steun op basis of ter uitvoering van dat decreet gebeurt met inachtneming van de voorwaarden vermeld in de algemene groepsvrijstellingsverordening.

Het is voor de afdeling Wetgeving niet steeds duidelijk of, en op welke wijze, diverse onderdelen van het ontwerp kunnen worden ingepast in de relevante bepalingen van de algemene groepsvrijstellingsverordening.⁶ De toelichting daarover in de nota aan de Vlaamse Regering met betrekking tot het ontwerp is eveneens beperkt.

7.2. Zo bevatten de artikelen 49 en 50 van het ontwerp een regeling inzake de begeleidingspremie, waarbij verschillende forfaitaire bedragen, of onderdelen daarvan, worden vastgesteld. Het lijkt daarbij te gaan om “steun ter compensatie van de kosten voor de begeleiding van kwetsbare werknemers”, zoals bedoeld in artikel 35 van de algemene groepsvrijstellingsverordening. Krachtens artikel 35, lid 4, van de verordening bedraagt de steunintensiteit “ten hoogste 50 % van de in aanmerking komende kosten”.⁷ Het is niet duidelijk

³ Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)’.

⁴ Adv.RvS 61.267/2/AV van 27 juni 2017 over het voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 3 december 2017 ‘tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’, *Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 54-2648/001, 106-115 (opmerkingen 1 tot 6) en 117 (opmerking 3).

⁵ Er wordt in de rubriek “Rechtsgronden” in de aanhef van het ontwerp weliswaar verwezen naar artikel 89 van het decreet dat de Vlaamse Regering opdraagt om de datum van inwerkingtreding van dit laatste te bepalen, maar het ontwerp bevat geen bepaling die daaraan uitvoering geeft.

⁶ Verordening (EU) 651/2014 van de Commissie van 17 juni 2014 ‘waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard’.

⁷ De in aanmerking komende kosten zijn luidens artikel 35, lid 2, van de verordening: “a) het inzetten van medewerkers voor de tijd die uitsluitend wordt besteed aan de begeleiding van de kwetsbare werknemers, gedurende een periode van maximaal twaalf maanden vanaf de aanwerving van een kwetsbare werknemer of, in het geval van een uiterst

hoe de in de artikelen 49 en 50 van het ontwerp vermelde bedragen zich tot de betrokken onderdelen van de verordening verhouden en of die bedragen waarborgen dat in alle gevallen is voldaan aan de maximale steunintensiteit van 50% van de in aanmerking komende kosten.

In artikel 19, vierde lid, van het decreet wordt de Vlaamse Regering overigens opgedragen om de in aanmerking komende kosten te bepalen, waarop de 50%-drempel van toepassing is, maar daaraan lijkt het ontwerp geen uitvoering te geven.

7.3. Wat de ondersteuningspremie voor de zelfstandigen betreft bevatten de artikelen 65 en 66 van het ontwerp een regeling die verband houdt met de staatssteunreglementering.

Met betrekking tot de verwijzing naar “de kosten die in aanmerking komen, vermeld in artikel 2, 33°, van de algemene groepsvrijstellingsverordening” in artikel 65 van het ontwerp, terwijl die bepaling een definitie bevat van het begrip “specifieke infrastructuur”, verklaarde de gemachtigde het volgende:

“Lijkt eerder artikel 2, 31 loonkosten te zijn, in die zin dat zelfstandigen geen loonkosten hebben maar wel soortgelijke kosten om hun activiteiten te kunnen uitoefenen.”

Artikel 2, 31°, van de algemene groepsvrijstellingsverordening bevat inderdaad een definitie van loonkosten. Zoals de gemachtigde zelf lijkt te erkennen, ligt het niet voor de hand om in de algemene groepsvrijstellingsverordening een relevante bepaling te vinden inzake de in aanmerking komende kosten, die moet worden toegepast ten aanzien van de in het decreet voorziene ondersteuningspremie voor zelfstandigen.

Zoals de afdeling Wetgeving in advies 70.185/3 van 20 oktober 2021 heeft opgemerkt, kan voor de ondersteuningspremie voor zelfstandigen geen vrijstellingsgrond worden gevonden in de algemene groepsvrijstellingsverordening.⁸

7.4. De stellers van het ontwerp doen er goed aan om de inpasbaarheid van het ontwerp in de algemene groepsvrijstellingsverordening aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen en om, zo nodig, de redactie van de betrokken bepalingen van het ontwerp aan te passen teneinde er duidelijker van te doen blijken dat die bepalingen wel degelijk in overeenstemming zijn met de voornoemde verordening.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

8. Rekening houdend met de opmerkingen die in dit advies worden gemaakt met betrekking tot de rechtsgrond voor het ontwerp, dient de rubriek “Rechtsgronden” van de aanhef,

kwetsbare werknemer, gedurende maximaal 24 maanden; b) de opleiding van de medewerkers die kwetsbare werknemers begeleiden”.

⁸ Adv.RvS 70.185/3 van 20 oktober 2021 over het voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 14 januari 2022 ‘over maatwerk bij individuele inschakeling’, opmerking 7.3 (*Parl.St.* VI.Parl., 2021-22, nr. 1022/1, 102-103).

aan te vangen met een toe te voegen verwijzing naar artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.

Voorts moeten de verwijzingen naar de bepalingen van het decreet worden aangevuld met een vermelding van de artikelen 6, 12, § 3, 21, eerste lid, 25, eerste lid, 27, eerste lid,⁹ en 83. Van de artikelen 19, vierde lid, 21, tweede lid, en 23, tweede lid, van het decreet, dient evenwel geen melding te worden gemaakt aangezien die bepalingen de ontworpen regeling niet tot rechtsgrond strekken.

9. In de rubriek “Rechtsgronden” moet de verwijzing naar artikel 22, tweede lid, van het decreet van 12 juli 2013 ‘betreffende maatwerk bij collectieve inschakeling’ worden vervolledigd als volgt:

“- het decreet van 12 juli 2013 betreffende maatwerk bij collectieve inschakeling, artikel 22, tweede lid, ingevoegd bij het decreet van 14 januari 2022;”.

10. Het advies van de Vlaamse toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens over het ontwerp dateert van 19 april 2022 en niet van 10 mei 2022. Deze laatste datum dient derhalve te worden vervangen in de rubriek “Vormvereisten” in de aanhef van het ontwerp.

Artikel 1

11. In sommige artikelen van het ontwerp wordt verwezen naar de “SINE-bepalingen”, vermeld in artikel 84 van het decreet.¹⁰ Ter wille van de toegankelijkheid van het ontworpen besluit zou kunnen worden overwogen om de lijst van definities, in artikel 1 van het ontwerp, aan te vullen met een omschrijving van het begrip “SINE-bepalingen”.

Artikel 14

12. Artikel 14, tweede lid, van het ontwerp luidt:

“De werkgever kan voor de tewerkstelling van dezelfde werknemer met een arbeidsbeperking de loonpremie die conform dit besluit wordt toegekend, niet combineren met de tegemoetkoming via dienstencheques, vermeld in de wet van 20 juli 2001 tot bevordering van buurtdiensten en -banen”.

De gemachtigde verstrekke in verband met deze bepaling de volgende toelichting:

“De loonpremie kan toegekend en uitbetaald worden voor arbeidsprestaties waar geen dienstencheques tegenover staan, in die zin zijn het bijkomende voorwaarden.”

⁹ Zie evenwel opmerking 17.

¹⁰ Zo bv. in artikel 78 van het ontwerp.

Het verdient aanbeveling om deze bedoeling op een meer expliciete wijze tot uitdrukking te brengen in de tekst van het ontwerp.

Artikel 26

13. Aan het einde van artikel 26, § 4, van het ontwerp, dient de redactie te worden gecorrigeerd. In plaats van de zinsnede “binnen negentig dagen na de dag waarop het voorstel heeft ontvangen” zou duidelijkheidshalve bijvoorbeeld kunnen worden geschreven “binnen negentig dagen na de dag waarop het departement het voorstel heeft ontvangen”.

Artikel 48

14. De redactie van de opsomming die artikel 48 van het ontwerp bevat, sluit niet aan op de redactie van de inleidende zin die daaraan voorafgaat. Ter wille van de leesbaarheid van de betrokken bepaling dient dit te worden verholpen.

Artikel 67

15. In het eerste en het tweede lid van artikel 67 van het ontwerp dient het woord “tekent” te worden vervangen door het woord “dient”, ermee rekening houdend dat een verzoek wordt “ingediend” en niet “ingetekend”.

16. In artikel 67, derde lid, wordt melding gemaakt van “de heroverwegingscommissie, vermeld in het zevende lid,”. Het lijkt evenwel logischer om te verwijzen naar “de heroverwegingscommissie, vermeld in het vierde lid,” aangezien in het laatstgenoemde lid de aanstelling en de samenstelling van de heroverwegingscommissie worden geregeld.

Artikel 68

17. In artikel 68 van het ontwerp wordt bepaald dat de werkondersteunende maatregelen worden toegekend “binnen de perken van de jaarlijks beschikbare begrotingskredieten”.¹¹ Ter wille van de duidelijkheid en de rechtszekerheid zou in het ontwerp het best worden verduidelijkt wat er gebeurt wanneer de kredieten zijn opgebruikt. Het is immers onduidelijk op basis van welk criterium wordt bepaald wie dan in aanmerking komt voor de betrokken maatregelen. Worden in dat geval de subsidies voor de werkondersteunende maatregelen proportioneel verminderd, zodat elke persoon die in aanmerking komt een deel van de subsidies behoudt, of kunnen latere aanvragen – hoewel regelmatig ingediend – niet meer worden gehonoreerd zodra de beschikbare middelen zijn uitgeput? Uit de tekst van het ontwerp zou duidelijker moeten kunnen worden afgeleid welke bedoeling ten grondslag ligt aan de verwijzing naar de jaarlijks beschikbare begrotingskredieten

¹¹ Eenzelfde zinsnede komt voor in de artikelen 81, § 2, tweede lid, en 92, § 2, eerste lid, van het ontwerp.

en, meer bepaald, welke de rechtsgevolgen zijn voor de aanvragers wanneer deze kredieten worden overschreden.

Artikel 94

18. Artikel 94 van het ontwerp strekt tot het regelen van de inwerkingtreding van het ontworpen besluit. Ook het decreet dient evenwel nog in werking te worden gesteld met toepassing van artikel 89 ervan (zie randnummer 6). De inwerkingtredingsbepaling van artikel 94 van het ontwerp wordt daartoe het best uitgebreid met de inwerkingstelling van het decreet.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Marnix VAN DAMME